

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Historical

تاریخی

بازتاب و ارسال از: لاله

تاریخ حزب کار البانی

انستیتیوی تحقیقات مارکسیستی لنینیستی در جنب کمیته مرکزی حزب کار البانی
چاپ «نعم فراشری» تیرانا ۱۹۶۹

بخش هشتم

۲۴ اپریل ۲۰۱۵

تصمیماتی که به سود کشاورزی و برای بهبود زندگی زحمتکشان اتخاذ شد.

حزب نمی توانست بگذارد که اجرای نخستین نقشه پنجساله به خطر بیفتد و اتحاد طبقه کارگر با دهقانان تضعیف شود. در مارچ ۱۹۵۳ کمیته مرکزی به منظور رفع موانعی که در برابر پیشرفت کشاورزی و افزایش تولیدات مختلف آن قرار داشت تصمیم به یک سلسله اقدامات گرفت. بالنتیجه کمک به روستاها تا حدی افزایش یافت، اقدام به عمل آمد که کارهای مربوط به بهتر کردن زمینها در موعدهای پیش بینی شده انجام گیرد، به کار در مراکز ماشین و تراکتور بهبود داده شد و پرورش کادرهای کشاورزی روبه سرعت نهاد.

ولی معلوم شد که این اقدام ناکافی است و نمی تواند مسائل موجود را حل کند، زیرا که تأمین کننده منابع جدید امکان توسعه کمک و روستاها را به دولت بدهد نیست و حال آن که کمک مذکور حلقه اساسی وظائفی به شمار می آید که باید کشاورزی را به پیش براند. توزیع سرمایه گذاریها به همان وضع که نقشه پنجساله اول پیش بینی می کرد باقی بود و سرمایه گذاری در کشاورزی افزایش نیافته بود. تحویل های اجباری و مالیاتها همچنان زیر دوش دهقانان سنگینی می کرد.

حزب از این تجربه چنین نتیجه گرفت که برای عملی شدن رهنمودهایی که به منظور رشد کشاورزی داده است باید تصمیمات قاطع تر و پخته تری اتخاذ گردد و همه باید مسائل روستائی را بدرستی به مثابه مسأله خطیر سیاسی در نظر بگیرند. پس شورای وزیران بنا بر ابتکار کمیته مرکزی و تحت رهبری مستقیم وی در ۱۹۵۳ تصمیمات جدید بسیار مهمی به سود کشاورزی اتخاذ کرد که ضمناً به بهبود شرایط زندگی زحمتکشان شهر و ده معطوف بود.

در توزیع سرمایه گذاریهای نخستین نقشه پنجساله در مورد مهمترین شاخه های تولید تجدید نظر شد. برخی از تأسیسات صنعتی که هنوز ساختمان آنها نابه هنگام بود از نقشه حذف گردید. از آهنگ ساختمان برخی دیگر از تأسیسات کاسته شد. مهمترین قسمت آن سرمایه گذاری که از صنعت برداشته شد به کشاورزی منتقل گردید و بقیه با افزایش تولید اشیای مصرفی روزانه و ساختمان مسکن تعلق گرفت.

دهقانان از کلیه بقایای تعهدات اجباری غلات و سایر محصولات کشاورزی و دامداری، مربوط به سال های ۱۹۴۹، ۱۹۵۰، ۱۹۵۱ و ۱۹۵۲ معاف شدند. در میزان تحویل های اجباری در مورد کلیه انواع زمین ها تخفیف داده شد. اعضای کنوپراتیو های کشاورزی و آن بهره برداری های انفرادی که دام کاری نداشتند از مالیاتی که می بایست تا پایان ۱۹۵۲ پرداخته باشند معاف شدند و آن بهره برداری هائی که دام کاری داشتند در این مورد ۷۵ درصد تخفیف گرفتند. کمی بعد تصمیم گرفته شد که به طور کلی در مالیات های بهره برداری های روستائی ۲۵ درصد تخفیف داده شود. بهای افزار های کشاورزی ساخت داخل نیز تقلیل یافت و بهای زیتون، پنبه، چغندر، قند که به وسیله دولت خرید می شد، بالارفت.

درعین حال تصمیم گرفته شد که اعتبار کشاورزی به میزان قابل توجهی افزایش یابد و تعداد بیشتری تراکتور به کشاورزی داده شود. دستگاه اداری دولت و سازمان های توده ئی ۳۰ درصد کم شد. عده ای از کادر های اداری به کار در تولید پرداختند و بسیاری از آنها به روستاها رفتند.

دستور هائی که به منظور بر انداختن بازرگانی خرده فروشی خصوصی صادر شده بود ملغی گردید و تصمیماتی گرفته شد که بازرگانی مذکور اندکی رونق یابد. در عین حال مقرراتی وضع شد که بازرگانی دولتی و کنوپراتیوی نیرو بگیرد. حزب در تعقیب مساعی خویش در باره بهبود شرایط زندگی زحمتکشان، درعین حال که رشد صنایع سنگین را از دیده فرو نگذاشت به صنایع سبک اهمیت بسیار داد تا تولید اشیاء مصرفی روزانه، افزایش یابد. یکی از طرق بهره برداری تام و تمام از امکانات صنایع ملی و دیگر از طرق گسترش صنایع و پیشه وری محلی. برای آن که نیازمندی های روستا از حیث محصولات صنعتی به بهترین وجه بر آورده شود به تشویق پیشه وری خصوصی مبادرت شد و کوشش به عمل آمد که پیشه وری روستائی به وجود آید.

کلیه این اقدامات گواه نیرومندی حزب بود، نشانه آن بود که حزب قادر است تصمیمات خود را با دیده انتقاد مورد تجدید نظر قرار دهد و آنها را به موقع برای تطبیق با شرایط مشخص اصلاح کند. حزب براین نکته به خوبی آگاهی داشت که نمی توان ساختمان سوسیالیسم را رهبری کرد مگر با تجدید نظر ادواری در وظائفی که قبلاً معین شده است، مگر با الغای تصمیماتی که عملاً نامناسب از کار در آمده اند، مگر با جبران کمبود هائی که به ظهور رسیده است. و. ا. لنین در موقع خود توضیح داد که سوسیالیسم را نمی توان «بدون حرکات کور کورانه بسیار، بدون بازگشت مکرر از راهی که پیموده شده است، بدون نظارت بر کارها، بدون ایراد اصلاحات مشخص در کارها، بدون اسلوب های نوین» ساخت.^۱

تصمیماتی که در ۱۹۵۳ به وسیله حزب و دولت اتخاذ گردید با وجود اهمیت بسیاری که داشت تصمیماتی از بالا بود. برای آن که پیشرفت مطلوب در رشد اقتصاد و به ویژه کشاورزی حاصل گردد لازم بود به بسیج همگانی کلیه منابع مادی و انسانی مبادرت شود و شور انقلابی و ابتکار خلاق توده ها به درجه عالی تری ارتقاء یابد. و نیل به این هدف در صورتی امکان پذیر می گشت که رهنمود سومین کنگره حاکمی از بهبود عمیق اسلوب رهبری سیاسی حزب در اقتصاد کاملاً به کار برده می شد. کمیته مرکزی حزب کار البانی چنین مقرر داشت:

«کادر های حزبی، دولتی و اقتصادی، همگی باید به خوبی دریابند که وظیفه خطیری که در راه افزایش تولید صنعتی و کشاورزی، تولید اشیاء مصرفی روزانه و بهبود شرایط زندگی زحمتکشان در برابر ماست نمی تواند با موفقیت به انجام برسد اگر ما چرخش قطعی در جهت بهبود اسلوب رهبری کارهای اقتصادی و اداری به وجود نیآوریم.»^(۲)

حزب برای بهبود اسلوب رهبری، قبل از هر چیز کوشید که دو تضاد مهم را حل کند. تضاد اول عبارت بود از تضاد میان ناکافی بودن آمادگی فنی حرفه ئی و آموزش کادرها از یک سو و مطالبات روز به روز افزایشنده اداره اقتصاد

^۱ - و. ا. لنین. کلیات، چاپ البانی، جلد ۳۱ صفحه ۵۷۳

^۲ - قطعنامه پلنوم کمیته مرکزی حزب کار البانی، ۱۸ اپریل ۱۹۵۴. اسناد عمده حزب کار البانی، جلد دوم صفحه ۳۲۶

توده ئی از سوی دیگر، رشد اقتصاد توده ئی در کلیه زمینه ها، ایجاد صنایع جدید و مدرن، و همچنین آهنگ رشد کشاورزی ایجاب می کرد که سطح آموزش و فرهنگ کادر ها بالا رود و شایستگی های آنان در انطباق با نیازمندی های رشته کار خود شان افزایش یابد. موقع آن فرا رسیده بود که با اسلوب های رهبری کلی در اقتصاد پایان داده شود و اقتصاد با شیوه مشخص رهبری شود. آهنگ پرورش کادرها می بایست جوابگوی مطالبات رهبری کامل امور اقتصادی و دولتی باشد.

تضاد دیگر عبارت بود از تضاد میان سطح عالی تکنولوژی تولید و سطح نسبتاً نازل فنی و حرفه ئی کارگران و مهندسان و تکنیسین ها. صنایع نوینی با جریان بخرنج تولید و مبتنی بر تکنیک مدرن در حال ساخته شدن بود و حال آن که پرورش کارگران، تکنیسین و مهندسان با مطالبات صنایع مذکور هم سطحی نداشت. بالنتیجه از ظرفیت افزارها به طور کامل استفاده نمی شد، ثمر بخشی کار کم و بهای تولید زیاد بود.

کمیته مرکزی برای حل این تضاد ها درجه آمادگی و کارشناسی کادر ها و کارگران را مجدداً مورد بررسی قرار داد، از نقایض انتقاد کرد و تصمیماتی گرفت تا این کار بر مبنای استوار تری پی ریزی شود.

تصمیماتی که به سود کشاورزی و برای ارتقای سطح زندگی زحمتکشان اتخاذ شد شور و شوق انقلابی و ابتکار توده های زحمتکش را برانگیخت. مسابقه سوسیالیستی، بیش از ۹۰ درصد کارگران را در بر گرفت و وسیعاً در روستا ها گسترش یافت.

تصمیمات مذکور به زودی نتایج جالب و رضایت بخش به بار آورد. در ۱۹۵۴ تولید صنعتی بیش از کلیه سال های پیشین از حد برنامه در گذشت. سطح کشت و همچنین برداشت غلات نیز افزایش یافت. تکس دامداری متوقف شد و تعداد دام ها محسوساً افزونی گرفت. درمسأله مسکن، آن مساحت مسکونی که به زحمتکشان داده شد ۲۷ درصد بیش از سال ۱۹۵۳ بود. گردش عمومی کالا در بازار در عرض یکسال ۱۳ درصد بیشتر شد. مبادله میان شهر و ده گسترش یافت. این نتایج باعث تقویت اتحاد طبقه کارگر و دهقانان گردید و برای اجرای مجموعه نقشه پنجساله زمینه فراهم آورد.

ادامه دارد...